

4. nap: Szombat

Köszöntünk a negyedik napon, szombaton! Mielőtt elkezdjük a mai imádságot, hadd jegyezzünk meg a holnapi napról néhány fontos információt. Holnap vasárnap, az Úr napjának megszentelése. Az imádság hossza és módja eltér a korábbiaktól. Javasoljuk, hogy szentmise előtt akár családdal gyűljetek össze és "aratás" jelleggel gyűjtsétek össze mindazt, amit felemeltek majd az Úrnak a szentmisében. Ennek pontos módját a vasárnapi anyagban találjátok majd meg.

A mai napon figyelmünk arra irányul, hogy hogyan is kapcsolódhatunk a mindenható Istenhez. Felismerjük, hogy az első lépést nem is mi, hanem Ő teszi meg. Ő az, aki teremtett és megszólít. Engedjük át neki a kezdeményezést, engedjük, hogy szerethessen minket és megérintse a szívünket ezen a mai napon.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Amen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzunk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelkigyakorlatnak az útján.

Szentlélek Isten, Te vagy lelke a lelkemnek. Alázattal imádlak Téged. Világosíts meg engem! Erősíts engem! Vezess engem! Vigasztalj engem! Tárd fel előttem, amennyiben az örök Atya tervének megfelelő, tárd fel előttem kívánságaidat! Ismertesd meg velem, mit kíván tőlem az örök szeretet! Mutasd meg, mit kell tennem! Mutasd meg, mit kell elviselnem! Hadd lássam meg, mit kell csendesen, szerényen, elmélkedve magamra vennem, hordoznom és elszenvednem! Igen, Szentlélek Isten, mutasd meg nekem akaratodat és az Atya akaratát, hogy egész életem semmi más ne legyen, csak egy állandó, folytonos "igen" az örök Atya Isten kívánságaira és akaratára. Amen.

Utaidat, Uram, mutasd meg nekem, hogy igazságod szerint járnak!

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk 5, 27-32)

Amikor Jézus egyszer Kafarnaumban járt, meglátott egy Lévi nevű vámost, aki a vámnál ült. Megszólította őt: „Kövess engem!” A vámos erre fölkelt, és mindenét otthagyva, követte Jézust. Lévi azután Jézus tiszteletére nagy lakomát rendezett házában. Jézussal együtt sok vámos és más ember telepedett az asztalhoz. A farizeusok és az írástudók méltatlankodva fordultak a tanítványokhoz: „Hogyan lehet az, hogy ti a vámosokkal meg a bűnösökkel együtt esztek és isztok?”

Jézus felelt meg nekik: „Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket, hogy megtérjenek!”

Elmélkedés

A modern világ a tömegek világa, ezért nagy jelentősége van az egyéniség kibontakozásának. Egy házaspárnak, mint egységnek is létezik egyénisége. Az egyes ember személyes eszménye mellett nagy hangsúlyt fektetünk a családok egyéniségére is. Ennek felfedezését és felszabadítását nagymértékben elősegíti az a körülmény, hogy a házi szentélyekben Isten közel van a családokhoz. Ha Isten megérint egy embert, akkor az ezt úgy éli át, hogy mintegy önmagára talál, felfedezi magát. Hiszen Istennel érintkezve saját eredetét érinti meg. Ha Isten egy házaspárt, családot érint meg, akkor ugyanígy a család is megtalálja egyéniségét. A schönstatti úton a házi szentélyben Mária erre akar nevelni bennünket. Az a célja, hogy minden egyes család ismételten felfedezze, hogy a mai korban, az ő életükben Isten akarata miképpen teljesülhet. Ha felfedeztük családjunk hivatását, akkor ez felvértezi minket. A mai korban ugyanis az otthonok falai mintegy „elvékonyodtak” és átengedik a külvilág, a szuggesztív tömegtársadalom sokféle hatását. A családi házakban sem lehet ma már káros külső befolyásoktól mentesen élni és gyerekeket nevelni. [...]

Az életszentségre való törekvés során rendszeresen megtapasztaljuk gyengeségünket. Ekkor adódik egy nagyon fontos, nagyon egyszerű életfolyamat. Mindig, amikor gyengének és kicsinek érezzük magunkat, úgy cselekszünk, mint egy gyermek. Hagyjuk, hogy az Atya karjaiba vegyen minket, és ott megpihenünk. Nem tépjük a hajunkat, és nem mondjuk: „Hogy történhetett ez meg velem?!”, hanem azt mondjuk: „Atyám, ilyen vagyok.” És akkor az Atya a karjaiba vesz minket, és ott megpihenünk. Ezt naponta többször is meg lehet tenni. Amikor éber a lelkiismeretünk, akkor gyakran érzünk egy kis büntudatot: egy rossz szó, amit kimondtunk, vagy valakit megítéltünk és megvetettük, vagy valakire haragudtunk, vagy türelmetlenek voltunk. Sok kis gyengeség- és bűnösségélmény tapasztalatunk van, és ezekből hazamegyünk az Atyához. És azt mondjuk: „Atyám, ilyen vagyok.” És az Atya azt mondja: „Gyere, én elfogadlak.”

(Tilman atya)

Utádat, Uram, mutasd meg nekem, hogy igazságod szerint jársz!

Emeljük fel szívünket!

Mennyei Atyám, Te átölelsz minket és elfogadsz minket! Hogy ezt mind meg is értsük, elküldted Jézus Krisztust, Megváltónkat és Mesterünket, aki megszólította Lévit, hogy kövesse Őt. Te azért jöttél, hogy engem bűnöst is megszólíts. Legyen dicsőség és hála neked mindörökké! Amen.